

בנין הקרקע

עלון קיבוץ עין המפרץ 92 שנה להיווסד הקיבוץ

אותה גברת

המכבסה
והקומונה
שבו ונפתחו
במבנה
מצומצם
ויעיל,
שהחיינו
והגענו
וכיבסתנו
לזמן הזה.

בשינוי אדרת

בתמונה למעלה -
המכבסה בראשית
ימי הקיבוץ.

עלון מס' 27 (3376)
י"ז אלול תשפ"ד
20 ספטמבר 2024

מאמרת

שלום לקוראים,

מלחמת הכוכבים. כך נראה המחזה המדהים של פיצוץ מכשירי הקשר של פעילי החיזבאללה. אין ספק שרק מוח יהודי יכול לברוא משהו שהוא נגד כל ההיגיון. ובהקשר לכך, אל תוותרו (לא רק על כתבה זו) על קריאת הכתבה שמחברה עלום שם – **"מברבריות ועבודת אלילים לתרבות, הומניזם וקידמה"**.

השבוע הלך לעולמו חברנו היקר **רן קלרפלד ז"ל**. איש של עבודה, יצירה, מוח הוגה פנטזים והמצאות. אין ספק שיחסר לנו, ניחומים למשפחה; **נועם**, ממשיך דרכו של אבא **מאיר ז"ל**, מאמן נבחרת ישראל הצעירה בכדורעף (עד גיל 20), עשה היסטוריה בהצלחתה של הנבחרת באליפות אירופה. כתבה ערכית שהתפרסמה ב"ידיעות אחרונות" מובאת כאן, ובה מסופר על האירועים אליהם נקלע נועם בין האבל וחובותיו כמאמן. מומלץ מאוד. ועוד בעלון העמוס מאוד – הפעם היאני מאמין של מנהל תפעול הקהילה שלנו **קורן**, שנכנס לעניינים ומביא לנו דו"ח מדויק על הנעשה תחת שרביטו; בספריה שלנו התכנסו עשרות חברים לחנוך, לספר, לקרוא ולהתרשם מספר השירים הראשון של **אסא ארנון** – **"על החיים ועל המוות"**. מי שלא הגיע למפגש מוזמן להתרשם מההצגה המרשימה של הספר, כפי שנאמרה במפגש ומובאת בעלון.

רונית רייז מפרסמת דו"ח מוועדת החינוך על ההכנות והתוכניות העדכניות שהגתה הוועדה; על הקומונה, שבעת הצטמצמה לתוך המכבסה – איך היא התחילה, איך התפתחה. חיטט בארכיון וכתב על פיסת ההיסטוריה המקומית הזו – **אמציה רייז**; ו. חברים שלנו נפגשת ויוזמת, והפעם פונה אליכם חברים, בבקשה שתביאו אליה רעיונות ליוזמות קהילתיות. דוגמה לרעיון כזה, כפי שכותבת הועדה, הוא גינת כלבים (שמפזרים צואתם בגינות ובדשאים בבתים בהם לא מגדלים כלבים...). יאללה, תביאו רעיונות. חברים וקוראים יקרים, אני מעביר את המשך רשות הקריאה אליכם.

שבת שלום,
מוכה

מה קורה - (לפי סדר העמודים)

דף תרבות	3
משולחנו של מנהל תפעול קהילה	4-5
סיכום פגישת הנהלת חינוך	5-6
הצעה מו. חברים	7
סימפוזיום של פוסט הפרטה	7
משולחן מש"א	8-9
רן קלרפלד ז"ל	10-13
ספר בנעלי בית	14-16
דעה אישית	17
הקומונה ה"חדשה" והמכבסה	18-19
אבא לימד אותי שלא עוזבים קבוצה	20-21
מברבריות לתרבות	22-23
הומור	24

ברכת החלמה מלאה שלוחה לכל חולינו.

לחילינו, באשר הם, שלוחה ברכת שלום ושלווה.
שובו הביתה בשלום.

דפתרבות

שבת 21/09 ב-20:00 בחדר האוכל
(שימו לב – לא במועדון) -
הרצאתה של אתי רז -
הסיפור של עידן, דרך סיפורה
של אתי.

ניגע באומץ, בכאב ובשכול, ונלמד איך
בוחרים בחיים.

23/09 (שני) בשעה 18:00 – אחר צהרים מלא בסדנאות
באזור חדר האוכל

כיבוד קל בשעה 16:00 ♥ ציור והדפסה על ספלים ♥ פינת
יצירה חופשית ♥ יצירת עץ קהילתי לציון 86 שנה לעליה
על הקרקע עם מירה ♥ ג'מבורי לילדים ♥ סדנאות בטבע
עם דור ♥ ולבסוף – הרקדה משותפת, פרטים בהמשך.

שלישי 01/10 ב-18:00 במועדון

מעגל שירה עם יעל קריא לקראת ראש השנה.

מועדון יום ג' והתרבות מזמינים את כל הקהילה למעגל שירה, תפילה וסיפור לקראת ראש
השנה. בהשתתפות לינור עין גדי (אחותה של אור פלג), ענבל משה, ירדן זיו ויובל
שלוסברג.

שישי 04/10 - מדיטציה לראש השנה עם סיגל אופיר. פרטים בהמשך

ראשון 06/10 - התכנסות לציון שנה לשבת השחורה. פרטים נוספים בהמשך

דנה & דנה
מנהלות תרבות עין המפרץ

המליצה / מוכה

במועדון יום ג' הקרוב, ה-24.9.24, יתארח אלי ברק, אגרונום שהיווה חלק מצוות
"אברהם" בנסיכות האמירויות. אלי שרת איתי במלחמת יום כיפור, ובמסגרת מפגשי
הפלוגה קיבלנו ממנו הרצאה מאלפת על שינוי סידרי עולם. ממליץ מאוד גם לאלו שלא
מגיעים בד"כ למועדון מיום ג'!!

משולחנו של מנהל תפעול קהילה / קור

חברות וחברים יקרים - מספר עדכונים משולחני:

כספים, תקציב וניהול – כחלק מכניסתי לתפקיד יצאתי לו"ז חודשי קבוע של פגישות עם מנהלי האגפים והענפים בקהילה. בפגישות הללו אנו עוברים ועובדים על סוגיות תפעוליות, תקציביות, כח אדם ועוד...

אחד הנושאים המרכזיים בו אנו נוגעים תדיר הינו קריאת דוחות כספיים של האגף/ענף, הבנתם, תרגום המספרים והתוצאות לתפעול היומיומי וקבלת החלטות בנוגע לשיפור/שימור נושאים שונים.

כחלק מבחינת הדוחות עלו מספר פערים בהצגת הנתונים. על פערים אלו אנו עובדים בחודשים האחרונים עם הנהלת הכספים ושאול, אשר אחראי על נושא הדוחות. אנו זוכים לשיתוף פעולה מצוין והבנה כי הדוחות הינם כלי ניהולי בסיסי ומשמעותי.

שינויים ועדכונים אלו במבנה הדוחות מביאים אותנו לנושא הבא...

תכנית עבודה שנתית ותקציב – בתחילת ספטמבר נערך המפגש הראשון מתוך שלושה של סדנה בנושא בניית תכנית עבודה למנהלי אגפים וענפים בקהילה. המפגש עסק בסגנונות ניהול ותקשורת שונים, והיווה בסיס לשני המפגשים הבאים בהם נלמד לבנות תכנית עבודה בה כל מנהל יגדיר את החזון של האגף/ענף עליו הוא אמון, את היעדים אותם הוא מציב לעצמו ולענף לשנת התקציב 2025, ואת המשימות אשר נגזרות מהיעדים. תכנית העבודה תהווה בסיס לבניית התקציב, ואף תוצג לחברים ותאושר בשיחת קיבוץ ובקלפי, כחלק מהצגה ואישור התקציב השנתי.

על בסיס תכנית העבודה שתיבנה על ידי כל מנהל ענף ולאחר טיוב הדוחות הכספיים נחל במלאכת בניית התקציב השנתי לשנת 2025. זהו תהליך משותף למחלקת כספים, הנהגת הקהילה ומנהלי האגפים והענפים, במהלכו נערוך גם שיתוף ציבור, בו נשאל אתכם החברים- מה חשוב לכם? לאן נכון בעיניכם להפנות כספים? היכן תרצו לשפר ומה נכון לשמר?

בריכה, בירוקרטיה ופרגון – מעטים מכם יודעים, אבל מאחורי המים הכחלחלים והצוננים, הדשאים המוריקים וקולות הילדים השמחים, הבריכה היא גם סיוט בירוקרטי! בחודשים האחרונים **אורלי ומיכל** נלחמים במספר זירות במקביל. משרד הבריאות, מועצה, ועדה מקומית, המשרד להגנת הסביבה, פקחים, טפסים, איומים על סגירה ועוד ועוד... לשמחתנו, הם לא התייאשו והתמודדו בגבורה עם כלל המכשולים שהוצבו בפניהם בדרך לרישוי עסק כדת וכדין (ממש ממש בקרוב). כל הכבוד!!!

ענף המזון – את דרכי המקצועית בהזרע התחלתי כמנהל ענף המזון, ולכן אני שומר לענף זה חסד נעורים ורואה בו ערך קהילתי רב כמקום מפגש לחברים. כחלק מתהליך הליווי, וכן מפידבקים שקיבלתי מחברים, עלו מספר תחומים אשר דורשים עדכון ורענון, וזאת על מנת לייצר לכם החברים חוויית הסעדה ושירות טובים יותר. בשבועות הקרובים, בליווי יועץ חיצוני מקצועי, נחל בתהליך מקוצר שייגע במספר תחומים בהתנהלות חדר האוכל, כולל קולינריה (מגוון, איכות, טעם, בריאות), שירות, תפעול, אסטטיקה, נקיון ועוד. הכוונה אינה לייצר תהליך ארוך, הדרגתי ומייגע, אלא להשיג שינוי מורגש ומשמעותי באופן ממוקד ובפרק זמן קצר. **אפשרות ועופר** (השף) שמחים על התהליך ורתומים להצלחתו.

אורווה – רבים מכם שואלים (בצדק רב) היכן עומד נושא זה. במהלך החודשיים האחרונים עמלנו על סגירת בית הספר לרכיבה בצורה מסודרת ומכבדת, בניצוחה של **יפעת**. הסגירה כללה

סיום התקשרויות עם קופות חולים, סיום העסקה של עובדי בית הספר, מכירת סוסים ועוד ועוד.

במהלך התהליך ציינתי במספר פורומים ופרסומים שהרגע לקיום דיון ציבורי בוא יבוא, ואכן כך. בשבועות הקרובים אנו מתעתדים להעלות נושא זה לדיון בשיחת קיבוץ. הבסיס לדיון הינו ההבנה הברורה כי **לא ניתן לקיים באורווה בית ספר לרכיבה ולציוד פנסיון** בו מחזיקים חברי קיבוץ סוסים פרטיים. אזכיר שקיום שתי הפונקציות הללו זו לצד זו היה הגורם לסגירת בית הספר. בתום הדיון נצטרך, אם כך, להכריע על אחת מתוך שלוש אפשרויות קיימות:

1. סגירה כללית של האורווה – ללא סוסים פרטיים בקיבוץ וללא בית ספר לרכיבה.
2. השארת בעלי סוסים פרטיים בלבד – החתמת בעלי הסוסים על הסכמי שימוש שעיקרם איסור פעילות עסקית, חלוקת כלל הוצאות האורווה בין המשתמשים, קיום ביטוחים וכו'.

3. בחינה של פתיחת בית ספר לרכיבה – בעלי הסוסים הפרטיים ייצאו. תיבחן היתכנות עסקית של פתיחת בית ספר, כולל תמחור ואישור השקעות נדרשות במבנים ובחצרות, וזאת על מנת להביאם למצב בטיחותי ראוי.

הסיטואציה רגישה ואינה פשוטה כלל וכלל, אך מוטל עלינו לנהל בנחישות, תוך חתירה לפתרון קבוע וארוך טווח.

ולסיום... כחלק מתפקידי כמנהל קהילה בקיבוצים (מנהל תפעול בעין המפרץ) אני מנסה באופן קבוע לזמן לי רעיונות ליוזמות קהילתיות יצירתיות ומקרבות. כאלו שמושתתות על כוחות מקומיים וה- Value for Money שלהן גבוה. יש לכן. רעיון? בואו לקפה. במקרה הכי גרוע נזכה להכיר אחד את השני. ה, במקרה הטוב נקדם יחדיו יוזמה מבורכת שתתרום לקהילה. מוזמנות ומוזמנים לצלצל לבר ולקבוע לנו.

זה הכל להפעם,
קורן

סיכום פגישת הנהלת חינוך מתאריך 8.9.24

נוכחים: קורן רביב, רונית רייז, רועי נוראל, אלינור קושניר, איתן שפיר, יוסי בן סימון, אתי בקר כהן, עמר עמיר, ענת קורן. **חסרה:** עמית חורב.

גיל רץ: השנה התחילה טוב בכל חמשת הגנים. כוח האדם יציב עד סוף דצמבר.
5 הממ"מים שנבנו במהלך החודשים האחרונים מוכנים ומאובזרים, ובשלב זה משמשים לשנת הצהריים של הקטנטנים. בתקווה שלא יהיה להם שימוש נוסף.

חינוך חברתי: במרח"ב הצעיר נקלוט בשבוע הבא את **יותם הלר**, שיצטרף לצוות יחד עם **עבלה ולירן כהן**; במרח"ב האמצעי עובדות **דנה, ליאור ואיראדה**; במרח"ב הבוגר **צפרי** עובד לבד ונעזר **במירי סלע**; בנעורון **עופרי ג'אנו** נכנסה כמדריכה ו**רום פלד** בליווי והדרכה. מצטרפים ש"שינים מהתנועה הקיבוצית וקומונרים מהשוה"צ, שיעבדו גם בנעורון וגם במרח"בים.

ישנה תחלופה רבה של אנשי צוות בשנים האחרונות, וקושי בשמירה על נראות המקום. אנחנו מתכווננים לשיפוץ וארגון מחדש של הנעורון.

– עלינו, כמערכת וכהנהלה, לחשוב איך לייצב ולשמר את כוח האדם. איזו משמעות אנחנו נותנים לחינוך החברתי ומה אנחנו משקיעים בו ובעובדי החינוך. המחשבה צריכה להיות

איך יוצאים מהקופסא, נותנים מענה ומכוונים משאבים בצורה נכונה, לדוגמא: מענק התמדה.

- ישנה חשיבות כאשר מפרסמים מכתבים בחינוך באופן שקוף את מצב כוח האדם במערכת.
- עלתה בקשה לדון בהנהלת חינוך הבאה בנושא תשלומי הורים ב"גוונים" וב"אופק".
- אנו רואים, כהנהלה, חשיבות להכניס את ה"קול ההורי" כחלק משיבות הנהלת החינוך.
- התקיים דיון בנושא הגדרת התפקיד של הנהלת החינוך (חולק לחברי ההנהלה מסמך הצעה להגדרת התפקיד).
- התקבלה החלטה להשאיר את ההנהלה עם 7 נציגי ציבור. עלינו לבחור 2 נציגי ציבור חדשים. חברי הנהלת חינוך נבחרים בהנהלת הקהילה.
- חשוב שציבור ההורים יהיה שותף לנעשה בחינוך ויקבל סיכומים של ישיבות הנהלת חינוך.
- עדכון לגבי שיעורי השחייה בגן רימון - השיעורים יצאו לפועל בסוף החופשה ובאחריות ההורים.
- בחודש אפריל נקיים דיון על מתכונת שיעורי השחייה לגן רימון.

תודה

תודה גדולה לצוות התשתיות ול**אילן שחף** בראש שדאגו לתיקון, צביעה ותליה של "סדרת המסכות" שיצר **עודי (עודד) דרזדנר ז"ל**, על קיר הנגריה לשעבר - מבנה ענף התשתיות. תודה למנהל הענף **יפתח אמיר** על הרוח הגבית.

לפני כן המסכות חיכו 3 שנים בחצר התשתיות עד שחלקים מהן התחילו להתפרק.

עד אז עוד תלו המסכות כ- 27 שנים במרחב הציבורי בקיבוץ.

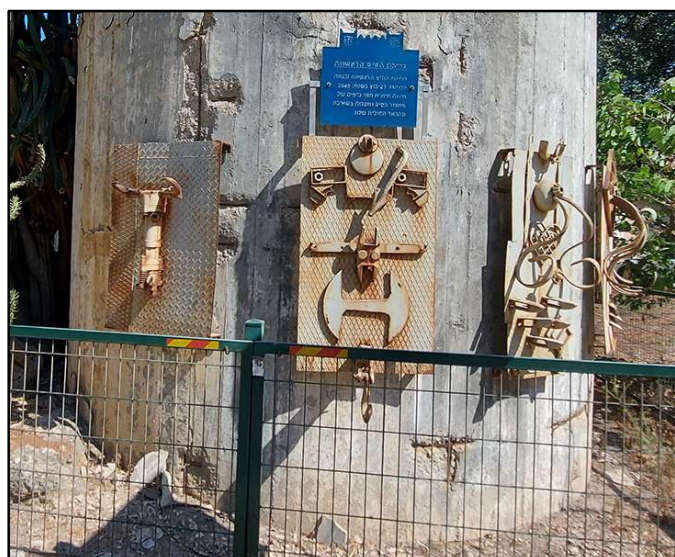
עודי השאיר אחריו לקהילה 7 יצירות, וזו אחת מהן.

שוב המון תודה, ושנמשיך לכבד בנוף שלנו בקיבוץ את

היצירות של האמנים המקומיים... שהיו, שעודם, ושיהיו.

בשם המשפחה וחבריו של עודי ז"ל,

ארבל.

הצעה לפרויקט חברתי מו. חברים

לחברים שלום,
ועדת חברים מבקשת ליזום פרויקט חברתי עם החברים.
אנחנו מדברים על יוזמה פיזית בתוך המחנה. ליוזמה 2
מאפיינים:

✓ היוזמה מביאה בצידה תועלת לרווחת החברים.

✓ היוזמה נוגעת ברוב משמעותי של החברים.

ועדת חברים מבקשת להיות סמן ימני, לאותת לחברים
על דוגמה ליוזמה שכזו: אנחנו מדברים על "גינת כלבים".
כלבי הקבוץ, רכושם של עשרות רבות של חברים, משפיעים
על איכות החיים ועל מאות רבות שהכלבים אינם שייכים
להם.

לאור הדוגמה, ועדת חברים פונה לציבור על מנת לשתף פעולה ביוזמה ברוכה שכזו. נא
חשבו ביניכם לבין עצמכם, בתוך קבוצות חברתיות, במסגרת המשפחתית ובכלל, על רעיון
שמתאים לקריטריונים הנ"ל.

נא לכתוב את הרעיון ולשלוח לאחד מחברי ועדת החברים במהלך השבוע הקרוב.

ועדת חברים תאסוף את הרעיונות, תבצע בחירה מבין הרעיונות, של 5 היוזמות שזכו
לאהדה מוקדמת.

5 היוזמות שיזכו למירב הקולות יפורסמו. **תתבצע בחירה שנייה על ידי כל חברי עין
המפרץ.** בראש השנה עלינו לטובה, תפורסם היוזמה הזוכה, איתה נצעד בגאון אל מוסדות
הקבוץ, על מנת להתמודד בתוכנית המשק. מי ייתן, ונהפוך את הדרך למסורת חברתית
ולגאווה מקומית.

גיוני ר., דליה, הילה ש., רם ש., אורית ג.

סימבטונים של פוסט הפרטה / פניה

האם אנחנו ראינו את זה קורה? האם אנחנו יכולים ליצור מציאות אחרת ולהתמודד עם
התוצאות? התשובה היא כן. כאשר קבענו את שינוי השיטה, לא דמיינו את השינויים שעלינו
לעשות. האם השינויים הללו גורמים לנו כחברה למחיר גבוה? ההחלטה בידיים שלנו, איך נווט
את הספינה. ברור לנו שמה שהיה לא יכול להמשיך להיות. לכן, עלינו להשתנות תוך כדי
תנועה. האם אנחנו יכולים לראות את התהליך הזה כמלחמה בתוך הקהילה, או שאנחנו
יכולים להבין שישנן דרכים למצוא את האיזון ולהתאים לזמננו את השינויים כפרט וקהילה.
תפקיד הובלת הקהילה נעשה יותר מורכב. נושאים רבים שעולים על השולחן לא נדונו
בעבר (אנחנו כבר לא בוחרים את הסובארו שנקנה בשיחת הקיבוץ), לכן אנחנו זקוקים לשינוי
במבנה הארגוני, כדי שנוכל לטפל בצורה מיטבית בכל ההיבטים שאנו מתמודדים היום. צוות
שיחלק את התפקידים בין נושאים הקשורים לפרט ולקהילה בשוטף ובין נושאים הקשורים
לעקרונות החיים שלנו, המעטפת כמו: שיוך וכו'. לכן, לדעתי יש לפצל את תפקיד מנהל
הקהילה לשניים, ולקבל ליווי שותף מגורם מקצועי.
הגיע הזמן שנשקיע בעצמינו, הגיע הזמן לתת לקהילה שלנו את מיטב התנאים לפריחת
הקהילה כולה, ובכך נמזער את המשברים שאנו חווים היום.

משולחן מש"א / גלית

עדכון לגבי המשך תהליך בחירת מנהל הקהילה:

חברים שלום,
בימים אלה אביא הצעה להנהלת הקהילה ולשיחת קיבוץ לגבי הרכב צוות איתור אד הוק לבחירת מנהל הקהילה.
לאחר אישור הצוות בקלפי, הוא יתכנס בהקדם למטרה שלשמה הוא הוקם. תפקידו של הצוות יהיה למיין קו"ח, לראיין מועמדים מתאימים ולהגיש המלצה למועמד המתאים ביותר לתפקיד - להנהלת הקהילה ולאחר מכן לשיחת קיבוץ ולהצבעת קלפי, בהתאם לנוהל בחירת ממלאי תפקידים מרכזיים.
הכוונה היא להתקדם עם התהליך במהירות האפשרית, על אף תקופת החגים שבדרך, בתקווה שנעבור תקופה זו בהצלחה מיטבית.

קול קורא לניהול "ביתנו" - הבית הסיעודי משפחתי בקיבוץ עין המפרץ

הגדרת תפקיד: "ביתנו" הינו בית סיעודי משפחתי המיועד לטפל ב- 16-18 דיירים מבוגרים בדרגות סיעוד שונות. **יעדי התפקיד:** ניהול כללי של הבית המשפחתי על שלל תחומיו ורבדיו.

משימות ותחומי אחריות:

1. ניהול אדמיניסטרטיבי וכלכלי של הבית הכולל מעקב שוטף אחר הוצאות והכנסות.
2. בנייה ומעקב אחר תכנית עבודה שנתית, תקציב שוטף ותוכנית השקעות, הכוללים יעדים מקצועיים וכלכליים.
3. ניהול צוות העובדים: קליטה וליווי צוות מטפלות וצוות פרא-רפואי.
4. עבודה מקצועית עם הצוות הרפואי והפרא-רפואי לבנייה ומעקב אחר תוכניות עבודה טיפוליות יחד עם הצוות.
5. קשר עם הדיירים ובני משפחותיהם: קליטת דיירים ומתן מענה לצרכים שונים עבור הדייר ובני משפחתו לאורך כל תקופת שהותו של הדייר בבית המשפחתי. שמירה על קשר רציף עם המשפחה.
6. קשר עם גורמי חוץ ופנים: חברת הסיעוד, ביטוח לאומי, רווחה וקופת החולים לצד קשר עם אגף בריאות, ההנהלה וענפי הקיבוץ, ונותני השירות השונים בהתאם לצרכי הדייר.

כישורים ודרישות תפקיד:

1. השכלה וניסיון בתחום רלוונטי (ניהול, ניהול צוות עובדים מגוון ומורכב, ניהול בית סיעודי או מוסד דומה, ניהול תחת מערכת קהילה ועוד) - חובה.
2. ראייה מערכתית ואסרטיביות.
3. יכולת ניהול תקציב.
4. מתן שרות ברמה גבוהה.
5. שליטה וידע בתוכנות אופיס.
6. יחסי אנוש מצוינים ויכולת עבודה בצוות.
7. גמישות בשעות העבודה לפי הצורך וזמינות מענה לפניית דחופות 24/7 - חובה.

ניסיון:

1. ניסיון בניהול צוותים ועבודה עם אוכלוסיות מבוגרות – יתרון
 2. ניסיון בניהול בית משפחתי בקיבוץ - יתרון
- כפיפות ארגונית:** מנהלת בריאות ורווחה
היקף משרה: 80% משרה
דרך הבחירה: מכרז פנימי/חיצוני

קו"ח יש להגיש למש"א במייל:

masha@ein.co.il

עד ליום ד' 25.9.2024

דרושים 2 נציגים/ות להנהלת חינוך, שהינם הורים במערכת הגיל הרך (גילאי 6-8)

הגדרת תפקיד הנהלת החינוך מצורפת, לפרטים נוספים אפשר לפנות לרונית רייז או לגלית זייד.
מועמדים רלוונטיים – יש לפנות לגלית בטלפון 052-3967518 (רצוי בהודעת ווטסאפ) או במייל
masha@ein.co.il עד לתאריך 30.9.2024

הגדרת תפקיד הנהלת החינוך

הנהלה ציבורית עם אוריינטציה מקצועית אושרה בהנהלת חינוך בתאריך 8/9/24

1. הרכב ההנהלה - מנהל/ת תחום חינוך - יו"ר חינוך, מנהל/ת אדמיניסטרטיבית, מנהל/ת תפעול קהילה, מנהל/ת הגיל הרך, מנהל/ת החינוך החברתי.
7 נציגי ציבור, ביניהם לפחות 3 נציגים העוסקים בתחום החינוך והטיפול.
נציגי הציבור מהווים נציגות הורית לכל שכבות הגילאים.
2. כחלק בלתי נפרד מבחירתם, מתחייבים חברי הנהלת חינוך לסודיות ואתיקה, ולהשתתפות במסגרת הפגישות שתקבע. הנהלת החינוך נפגשת אחת לחודש ובתכיפות משתנה בהתאם לצורך.

משימות ותחומי אחריות:

- נבחרת מטעם הקהילה/הנהלת קהילה, בעלת מחויבות ציבורית וארגונית לקיומה של מערכת החינוך מלידה ועד י"ב.
- עוסקת בעיצוב מדיניות בנושאים חינוכיים עקרוניים, הקשורים באורחות החיים הקהילתיים בעין המפרץ.
- מאשרת תוכניות שנתיות.
- מבקרת מנחה ותומכת בממלאי התפקידים, בכל הנוגע לעמידה ביעדים שהוגדרו בתכנית השנתית.
- מהווה פורום לדיון, חשיבה וייעוץ לממלאי התפקידים בדילמות השונות העולות מהעבודה השוטפת.
- מהווה כתובת פורמלית לפניות הורים בנושאי מדיניות, התנהלות ונהלים.
- הנהלת חינוך שותפה לדרך החינוכית ולעשייה החינוכית, נותנת גיבוי לממלאי התפקידים, מדבררת את הנעשה במערכות לציבור ומהווה מנוף לרתימת הציבור לעשייה חינוכית-קהילתית.
- ערעורים על החלטות הנהלת החינוך יתקיימו בכפוף להחלטות הקיבוץ.
- דרך הבחירה - קול קורא והצבעה בהנהלת הקהילה.
- אורך קדנציה - 3 שנים

אבריאם הזר אספר ושר איתאר פולס ארנה

לגילאי 3-6, ע"פ ספרו של דויד גרוסמן
יום רביעי 25.9.24 בשעה 17:15 בספריית עין המפרץ.
נשמח לראותכם,
יעל (מהספרייה שלנו) וספרייה אזורית מטה אשר

בית עין המפרץ אבל
עם לכתו של חברנו
רן קלרפלד ז"ל

בתאריך 10.9.2024
ז' אלול תשפ"ד
תנחומים למשפחה
יהי זכרו ברוך

רן קלרפלד ז"ל - סיפור חייו

רן נולד ב-25/2/1939 להוריו אשר (זיגו) וסבינה בעין המפרץ. הוא גדל וחי בקיבוץ כל ימי חייו. בן יחיד לאמא חולת לב, שנפטרה כשהיה כמעט בן 13.

אביו היה נהג משאית ולאחר מכן עבד במסגריה, והוריש לרן מילדות כישרונות טכניים רבים, בעזרתם תרם רן כל השנים לטובת החברה הקרובה והרחוקה שסביבו.

אמו עבדה במתפרה ולאחר מכן היתה סייעת שיניים. הוא זוכר אותה חולה מאד מילדותו. רן מספר בזיכרונותיו, שהחיים בחברת הילדים היו מרכז חייו, חיים נהדרים, לדבריו, והוא מאחל לנכדיו לעבור חוויות כאלה. הוא זוכר את התקופה הזו מלאת משחקים, הרפתקאות, שיחות, טיולים, וגם הרבה תעלולים מסוככים של חברות הילדים, שהיו עצמאיים מגיל צעיר ללא השגחת המבוגרים.

שנות ילדותו היו בתקופת השלטון הבריטי בארץ, וזיכרונות רבים קשורים לטיולים למחנה הבריטי בקרבת הקיבוץ, למחנות של ההגנה ושל הפלמ"ח שהתאמנו באזור שלנו, למשחקים שלו כילד באיסוף כדורי רובים ורימונים, ועם פרוץ מלחמת השחרור - גם זיכרונות מפצועים שנפצעו בכביש עכו - צפת, ובקרב על עכו והובלו לבית הגדול בקיבוץ, שבו גרו הילדים. פינו את הילדים לקבלת הפצועים, אבל הם הסתובבו ביניהם, ולדברי רן - זה השפיע עליו מאד.

ב-1951 עברו למוסד החינוכי נעמן ובדיוק אז אמו נפטרה. רן זוכר שהיה אז באזור המסגריה וקראו לאביו, חיבקו אותו ולקחו אותו. מזה הבין שקרה משהו לאמא שלו, אבל אף אחד לא בא אליו, ורק יותר מאוחר קראו לו באמצע שיעור ובישרו לו על מותה. אלה היו הימים...

שנות המוסד החינוכי זכורות לרן כשנים טובות מאד, מלאות פעילות חברתית ובמיוחד פעילות של 'השומר הצעיר'. הוא השקיע בלימודים, חלם להיות טייס, בנה טיסנים ודאונים, ואף השתתף בקורס לבניית טיסנים של גדנ"ע אויר ובתחרויות דאייה של דאונים שבנה במו ידיו.

כשבגר קצת היה ראש הקן של התנועה במוסד נעמן, הדריך קבוצות בקיבוץ ובעברון, היה נוסע בשבתות באופניים לעברון וחזרה, ו'השומר הצעיר' היה עבורו עולם ומלואו בטיולים, בקורסים ובניווטים. בתקופת המוסד עבד בשלחין ונהג בטרקטור מבלי ללמוד ולקבל רישיון עליו. גם את זה לימד את עצמו.

לאחר שנות המוסד החינוכי התגייס ל'גולני'. הוא רצה ללכת לחיל האוויר, אבל אביו ביקש מאד שלא ילך לטיס. עם 'גולני' השתתף במבצעים רבים ולחם בכל מלחמות ישראל, בסדיר ובמילואים. קראו לו למילואים עד הגיעו לגיל 51, והוא מעיד על עצמו שאהב את הצבא ואהבו

אותו. במלחמת לבנון הראשונה היה ליד ביירות 100 ימים, וכהרגלו תרם מכישורויותיו הטכניים, ובנה לחיילים שם מערכות שלמות של מים חמים שיוכלו להתרחץ. כך עשה גם במקומות אחרים כששירת במילואים.

עמליה היתה חברה של רן מכתה י"א, וחצי שנה לפני שחרורו מהצבא הם התחתנו. עמליה היתה עם רן גם כל הצבא בגולני. ב- 1960 השתחרר מהצבא, יחד הלכו לשנת שירות בבית ניר ולאחריה חזרו לעין המפרץ. במהלך שנות ה- 60 נולדו להם הבנים שחר וגל, ובתחילת שנות ה- 80 נולדה מיטל.

עד 1973 עבד רן במוסד כמכונאי, כשהוא לומד בעצמו עבודות מורכבות ועושה עבודה מקצועית ברמה גבוהה מאד. אחרי מלחמת יום הכיפורים החליט לעבור לימא, ועבד במפעל 42 שנים במסירות, בנאמנות ובמקצועיות האופייניות לו. וכך כתבו לו עם סיום עבודתו בימא בהערכה ובכבוד רבים: "...השמים היו הגבול אצלך..." במהלך השנים מילאת תפקידים רבים, כולל מנהל האגף הטכני, גמעת קילומטרים רבים בין ימא ל'אריזות שדרות', שם היית ידוע כ"הקוסם", ולבין ימאתון, ובכל מקום הפעלת את כשרונך הטכני, את חריצותך ואת נטייתך הטבעית לעזור, ללמד ולפתור בעיות. השתתפת ברכישת ציוד רב ובהתקנתו, ראית כיצד המפעל גדל, היית עד להולדתן של חברות הבת ולפרויקטים בקנה מידה ענק. סייעת רבות בצמיחת 'אריזות שדרות', ובנתינת תשובות משתלמות מבחינת הייצור איפה שהיה צריך ואפשר. רן היה המנהל הטכני של פרויקט הקמת המפעל ברוסטוק בגרמניה ושל פרויקטים חשובים נוספים. עד גיל 80 המשיך לנסוע ברכבת יום בשבוע למפעל בשדרות, לצורך אחזקה והדרכת אנשי המקום.

במקביל לכל נפלאותיו בימא היה רן מעורב לאורך שנים במערכות הכלכליות והחברתיות בקיבוץ. 3 שנים הדריך את קיבוץ פלך בצעירותו, ואף גר שם שנה. רן עסק בתחביבים רבים, ביניהם צילום וידאו בקיבוץ ובמטה אשר, ותיעוד בצילומי סטילס של אירועים רבים בקיבוץ. היה איש מרכזי בחוג השייט המפואר – בזמנו - של עין המפרץ, ובין מקימי החוג לאופניים, שהיה מפואר גם הוא, במסגרתו רכב 6 פעמים מעין המפרץ עד אילת, והיה שותף מרכזי בפעילות החוג בתחרויות הטריאתלון שנערכו אצלנו.

רן היה חבר בועדות רבות בקיבוץ לאורך השנים ובצוותי חג. לא היה אירוע שכלל משימות טכניות שרן לא סייע בו כמיטב יכולתו. אחד משיאי פעילותו היה והינו עדיין מחסן ההפתעות שהקים, ובו משחקים ומתקני בידור לילדים, שיכולים להפעיל כ- 300 ילדים בו-זמנית. רן בנה בעצמו חלק מהמתקנים וחלק אסף ושיפץ, ודאג לתחזק אותם כל השנים. עלון הקיבוץ מלא לאורך השנים במכתבי תודה והוקרה לרן על פועלו לטובת חברים וילדים.

בחג ה- 80 של הקיבוץ כתבו לו כך: "הערב ההוקרה אליך היא על שנים רבות של עשייה בהתנדבות למען הקהילה, לצד ריבוי התפקידים בעבודה הנושאים עמם אחריות רבה ואין ספור שעות עבודה. אתה איש העשייה והיצירה, תמיד יוזם, הוגה ובונה, מקים אין ספור מתקנים ומחסנים עתירי נכסים לטובת שימושי הילדים, בני הנוער והמבוגרים. כך צמחה מסורת יום העצמאות שהלכה והתפתחה לממדים מעוררי פליאה, כך נהנים כולנו ביציאות המשותפות לפיקניקים ולהתכנסויות המשותפות. על כל זאת ועוד אומרים לך הערב הרבה תודות!"

רן מעיד על עצמו, שתמיד אהב את הקיבוץ, ושהשינויים היו נחוצים וחשובים, לדעתו. רן ועמליה גידלו יחד משפחה טובה ואוהבת ונהנו מהנכדים. לזכר, שחר, גל ומיטל ובני זוגכם, הנכדים, המשפחה הרחבה והחברים הרבים - אנחנו אתכם באבל ובעצב הכבד על לכתו של רן מאתנו. איש יקר, אוהב אדם, אכפתניק אמיתי ותורם ללא לאות לחברה הקיבוצית שלנו. יהי זכרו ברוך!

כתבה: רחלי גזית

גל קלרפלד ספד

איך להיפרד ממך, אבא יקר? האדם הכי חזק בעולם בעל יכולות הפלא! בן יחיד להוריו, אבל איזה בן. איבדת את הורידך בגיל מאוד צעיר, וגדלת להיות נער מוכשר בהכל. בגיל 17 נסעת עם ג'יפ לבדך. התהפכת לצד נחל, אבל יצאת מזה, כמו תמיד. חלמת להיות טייס, בנית דאוניס, ועובדת היותך בן יחד מנעה את גיוסך לחיל האוויר. הגשמת את חלום הטסת המטוס כשחברך הטוב דיווח על תקלה מדומה במטוסו, נחת בשדה התעופה בחיפה ונתן לך להטיס את המטוס מעל לשמי חיפה.

הכרת את אמא במוסד נעמן, וביחד בניתם את ביתכם בקיבוץ, בית של נתינה שהיה בו הכל. תמיד השקעת ודחת את שלושתנו לתת את הכל, גם כשקשה. תמכת במיטל בכל לימודיה, ותמיד רצית לראות אותה מאושרת בדרכה. את שחר הסעת לאינספור אימוני קרב מגע לוינגייט וחזור – וגם עד קצה העולם. יום אחד נעלמת מהבית ליומיים, וחזרת מתל אביב עם תואר ספורטאי מצטיין עבורי, מה ששינה את חיי לתמיד. כזה היית – נותן הכל – אבל הכל – את כל הנשמה עבור כל הסובבים אותך.

ריגש אותי מאוד איך שאתה ואמא קיבלתם למשפחתנו את בת זוגי טלי ובנה לידור, שהפכו לחלק ממשפחתנו הגדולה. לא אשכח איך הענקתם ליוסי ומירי הרגשת בית חמה ואוהבת. את כל כולך נתת לעבודה. בנית מפעל קרטון במו ידך, ימים ולילות נתת עבור פיתוח והצלחת המפעל, וכל זה ללא תמורה. כל פעם אמרת שהתרומה הכי גדולה היא הידיעה שזה שלי! ניהלת את האגף הטכני במפעל בשדרות. נסיעות מוקדם בבוקר רק דרבנו אותך לתת יותר ויותר מעצמך. בנית במו ידך את מחסן 28, והכל מתוך רצון לתרום לכל הקהילה. הענקת אהבת אין גבול לנכדים – לינור, נוי, יובל, נועה, עמית ופז. בנית להם פרגולות, דקים, ארונות, וכל בקשה ועזרה שרק ביקשו.

נרתמת לעזרת קיבוץ צעיר, והלכת עם כל המשפחה לקיבוץ פלך לליווי מקצועי. כן כן, לתרום ולתרום, לא לנוח, וכל הזמן לעשות רק לטובת הזולת. אהבת מאוד לטייל בעולם, ובטיול האחרון לקנדה חלית בקורונה. מאז לא חזרת לאיתנך. ניסינו לעזור לך ולהחזיר על כל הטוב שקיבלנו ממך כל השנים. ידענו שלעולם לא נוכל להחזיר לך על כל השפע שהענקת לנו, אבל ניסינו.

Dear Laika, thank you for your devoted care of Dad. You were his angel on earth and he loved you very much. Thank you from the bottom of our hearts for being who you are for him.

תודה מיוחדת לר׳ויטל רונטל, על עזרתה ברגעיו האחרונים של אבא. אבוש – זהו, נפרדים. אך בליבנו תמיד תמשך להיות קיים. נוח על משכבך בשלום אהוב ליבנו.

בנך האוהב גל

עמית נורמנטוב בן-סימון ספדה

סבא רן המופלא, תסתכל היום על כל הנערים והנערות, החברים, המשפחה. כולם גאים בך, תודה לכולכם. אתה היית הסבא שאני הכי גאה בו, תודה רבה על כל כך הרבה רגעים שחיים בי, תודה שבחרתם לאמץ את אבא שלי ואמא שלי קרוב לליבכם, ואותי, את פזי, הבני זוג שלנו, הילדים שלנו. תודה על כל ההמצאות המופלאות שהבאת לעולם הזה ולעולמינו הפרטי כאן בקיבוץ, תודה על שיחות מרתקות וכנות, על השראה לפעילות, לספורט, לשותפות, ליצירה. תודה על טרמפים על קולנועית, טרקטור, הקטפת המפורסמת. תודה שהתייחסת אל הבן שלנו כ"איש

גדול", כי כזה היית - לא משנה הדת, הגזע, המין והגיל. האמנת בבני אדם ובמתנות הטמונות
בם. רק סבא, תהיה איתי לפעמים כשדילן שואל שאלות מסובכות.
בשנים האחרונות התחרפנת מהמצב במדינה. אז עכשיו אתה מצטרף אל צבא המלאכים
(של גולני והנובה), שיכול להזיז עניינים כאן למטה אי שם מהאינסוף.

אבא שלח אותי כמה דקות אחרי. התחלתי
את הנסיעה בבלבול והתנשמתי, הרגשתי שאתה
איתי ברוחך, מוזג לתוכי שלוה, ביטחון אומץ
וקמצוץ הומור. התקרבותי אלייך, וזו הייתה
הפעם הראשונה שהעזתי לגעת בגוף שרק עכשיו
יוצאת ממנו הנשמה והוא ללא נשימה. אחר כך
הבנתי שזה בגלל שהיית אדם של חום, מגע,
חיבוקים ונשיקות חמות חמות, ולכן העזתי
לגעת.

שמתי יד על החזה שלך כמו ששמים יד על
תינוק ביום היוולדו, העזתי ללוות אותך ביום
מותך, והרגשתי את האהבה שלך מסביב.
התחלתי לומר מלא תודה, היו גם מלא פרפרים,
וגלי לא הסתכל עליי מוזר, זה היה כל כך
קדוש. אולי גם כי שכבת בטבע בין העצים שלך.
נמשיך ונספר עלייך ועל המורשת שאתה, על
החוקים וההוכחה שנשפכה ממך והערת בנו.
סוף סוף תנוח על משכבך, כי לא ממש הסכמת
לנוח אף פעם, לא משנה עד כמה ביקשנו ממך
כל יומולדת.

אוהבת לנצח - עמית'קה

אסא איתן

לציבור ישראלי
3.3.19

אסא איתן
האמנת בבני אדם
ובמתנות הטמונות
בם. רק סבא, תהיה איתי
לפעמים כשדילן שואל
שאלות מסובכות. בשנים
האחרונות התחרפנת
מהמצב במדינה. אז עכשיו
אתה מצטרף אל צבא
המלאכים (של גולני והנובה),
שיכול להזיז עניינים כאן
למטה אי שם מהאינסוף.
אבא שלח אותי כמה דקות
אחרי. התחלתי את הנסיעה
בבלבול והתנשמתי, הרגשתי
שאתה איתי ברוחך, מוזג
לתוכי שלוה, ביטחון אומץ
וקמצוץ הומור. התקרבותי
אלייך, וזו הייתה הפעם
הראשונה שהעזתי לגעת
בגוף שרק עכשיו יוצאת
ממנו הנשמה והוא ללא
נשימה. אחר כך הבנתי
שזה בגלל שהיית אדם של
חום, מגע, חיבוקים ונשיקות
חמות חמות, ולכן העזתי
לגעת. שמתי יד על החזה
שלך כמו ששמים יד על
תינוק ביום היוולדו, העזתי
ללוות אותך ביום מותך, והרגשתי
את האהבה שלך מסביב.
התחלתי לומר מלא תודה,
היו גם מלא פרפרים, וגלי
לא הסתכל עליי מוזר, זה
היה כל כך קדוש. אולי גם
כי שכבת בטבע בין העצים
שלך. נמשיך ונספר עלייך
ועל המורשת שאתה, על
החוקים וההוכחה שנשפכה
ממך והערת בנו. סוף סוף
תנוח על משכבך, כי לא ממש
הסכמת לנוח אף פעם, לא
משנה עד כמה ביקשנו ממך
כל יומולדת.

נפשו לא ירדה כן, החולש והעולה!

מועצת מטה אשר מציינת שנה ל-7 באוקטובר

תערוכת 'חיבוק אחרון' - תערוכת צילומים של הצלמת יפעת פאר, שמזמינה את הצופים להיכנס ללב האימהות שאיבדו את ילדיהן במתקפת הטרור ב-7 באוקטובר ובמלחמת חרבות ברזל.

פתיחת התערוכה ב-29.9 בשעה 18:00 ברחבת המועצה. יש להירשם מראש באתר המועצה.

10.10 בשעה 19:00 ברחבת המועצה - מופע "הלילה הוא שירים"

ערב שירה מהפסקול של מיטב היוצרים לאורך הדורות, המוקדש לשנה החולפת עם תקווה לימים טובים, בהנחיית האחים אסנר. עם האמנים חנן יובל, רוני דלומי, עדי כהן וחן כהן. בהשתתפות מקהלת מטה אשר, חבורת הזמר והרכב האולפן למוזיקה.

מחיר כרטיס - 25 ₪. רכישת כרטיסים באתר המועצה.

"ספר בועלי בית" בספריה / מוכה

השבוע השתתפתי במפגש מיוחד ורב משתתפים, המונים שבאו והצטופפו בספריה היפה שלנו, ובאו לחלוק כבוד לאסא ארנון ולספרו "על החיים ועל המוות". מפגשי ספר בנעלי-בית מתקיימים מדי פעם בספריה, ומושכים אליהם שומעים רבים. מפגשים אלה מתקיימים בשעות אחה"צ בניצוחה של יעל בר זיו ובעזרתה של בתיה. הפעם היתה הספריה עמוסה במיוחד, ומלבד הראשים עם שער השיבה, בלטו גם כמה צעירים... אסא, ברוך הכישרונות, כיבד אותנו גם בתערוכת ציורים חדשה שנפרשה לאורך קירות הספריה וקישטה את המפגש, שהיה כולו מרתק ומענין עם כל מילה שנאמרה בו. לכל מי שהפסיד ולא הגיע, אני מצרף מקצת הדברים שנאמרו באירוע.

השקת ספר שירה / אסא

רוב ימי חיי חייתי בשולי הקיבוץ. הייתי קם בבוקר, הולך לעבודתי בחוץ, עם חולצה לבנה ולא חולצה כחולה, וחוזר לביתי עם ערב. לא אכלתי הרבה בחדר האוכל ולפעמים הייתי יושב שם לבד. היו אנשים שאמרו שאני יהיר, אבל למעשה אני קצת חסר-ביטחון, לא היה לי "שולחן-חברים", ופעם אחת, שאני זוכר היטב, התיישבנו באיזה שולחן וחברה בגילי התיישבה מולנו ואמרה: "זה המקום של החברים שלי". עברו שנים על שנים, ובכולן הרגשתי שייך ולא שייך. פה ושם הבלחתי באיזו ועדה או איזו שיחה. ופתאום חליתי, ומאז מחלתי הרשיתי לעצמי להיחשף בדרכים שונות, בעזרת נחמה שהשאילה לי את קירות המועדון לצילומי, יעל שחשפה בספרייה את ציורי, מוכה שנתן בעלון מקום למילותי - והפייסבוק שאיפשר לי גם וגם וגם. ואני מודה שזה כף גדול להרגיש שיש לי בית חם ומכיל, וחברים שמחממים את הלב בדאגתם ותשומת לבם. מעולם לא ציירתי קודם ומעולם לא כתבתי שירים. כתבתי מאות טקסטים וחוות דעת, אבל לא שירים. פתאום, ממש פתאום, מצאתי את עצמי שוכב ער שעות ארוכות בלילות לבנים וחושב על חיי, זיכרונותי, כאבני ושוב על סוף חיי. המחשבות האלו היו קצרות, באו כאילו בסטקטו, לא התאים לי להתפרש עכשיו על פני מעשיות ארוכות והרבה מילים (גם אני סופר), והמילים הבודדות, המפוזרות, מרעישות-הלב והמות, הידהדו בתוכי והפכו לשורות ושירים. קראתי את סיפורה הנוגה של לאה גולדברג, "שארית החיים" שפורסם אחר מותה, וזה כאלו הדליק לי איזה זיק של ביטוי מדויק וקצר, בו כל מילה חשובה. משהו שביטא, סליחה על הביטוי, את נהמת נפשי הכלואה. וכך עברו בי זיכרונות ונושאים ונופים ותמונות, ובבוקר הפכו לשירים קצרים ומרוכזים. ואולי יש גם מוטיב נסתר, לא לגמרי מודע, של תשוקה אל הנצח, אל הזיכרון שיישאר אחריי אצל מי, אם וכאשר, יקרא את הספרון הזה. בעיקר משפחתי. תודה שבאתם והקשבתם.

אודות "על החיים ועל המוות" לאסא ארנון / אמיר ארנון

אבא שלי הוציא לאחרונה ספר שירים פרי עטו, אבא שלי גם קיים לאחרונה תערוכה ראשונה של ציורים פרי מכחולו. אם כך, אבא שלי שוב, ובדרך שטרם ראיתי ממנו, ממחיש לי את מורכבותה של הנפש האנושית. מדגים עד כמה בלתי צפויים, מוזרים לעיתים ופלאיים התהליכים הרוחניים הסמויים מן העין. ועד כמה, שוב לעיתים, החיים עשויים לפרוח בצל המוות.

בקשו ממני לומר כמה דברים אודות ספר שיריו החדש של אבי. מטבע הדברים זו אינה הולכת להיות ביקורת ספרותית. אני אמנם אדם קורא, אך אין זו מדרך הטבע הספרותית כי בן

יכתוב ביקורת ספרות על אביו. אם כך יהיו אלו מספר הערות ותובנות קטנות, שעלו בי למקרא ספרו של אבי. מעין שיטוט קצר, חצי מודרך, לאורך הדפים. בעמוד השני מופיע השיר "מוחי" וכך הוא מספר:

אבנים שקופות בעיני מתכהות	שערי דשא מיובש
חוטים מהדהדים באפרכסת האוזלת	רק מוחי
העור נקרע, נפרס אדום, בעצב דלותו.	רע עתיק יומין
שרירי נמוגים	אינו אומר נואש.
דמי מלבין	

שני דברים יפים ומשמעותיים אני למד מן השיר הזה. האחד הוא ההכרה בכוח המיוחד (חול בונה סלע) הבלתי ניתן להחלפה, של ידידות או חברות ותיקה. בין אם זה למוח, בין אם בחיבור אל אנשים, נשים, ילדים או עצים. לרע האמת, לחברות העמוקה, אין תחליף. היא נבנית ומשתרגת לעומק ולגובה, היא מתיכה את השכבות, כמו החיים עצמם. הדבר השני שעולה לי מהשיר, היא התחושה כי בניסיוני להכיר בו דבר, הוא נהיה בשבילי כמעין מקרא, מפתח דרך לקריאה בספר הזה. שכן זהו ספר, כפי שמודגש כאן חזור והדגש, ברבות על רבות של וריאציות, של אדם החי לפתחו של הר הגעש. היוצר שעה שהוא שומע את אוושת צעדיו של מלאך המוות, כשזה משוטט בחצרו. וגם משום כך, בין שאר הדברים שהספר הזה מעוניין להעניק לנו, הרי הוא מוסר לנו כאן סדרה של עצות זהב לחיים. עצות מנקודת המבט של אדם, אשר חייו כעת מכריחים אותו לבדל, לעיתים כמעט באופן אכזר, בין עיקר לטפל.

אין לתמוה אם כן, כי בדף שממול, ממש בגדה הסמוכה, מופיע השיר "אימא". אשר לטעמי יותר משירים פסיכולוגים אחרים, מביא את שירה של הפסיכולוגיה האנושית, ומשהו מאופי המשמעות של אהבת אדם, או חסרונה. ועל האופן בו אהבת האדם היא בעצם מעין מקבילה אנושית לגינה, בה אנו מצמחים כבני אדם, לטוב ולמוטב. הספר הזה אינו מחולק לחטיבות, כדרכם של חלק מספרי השירה, ואולם לאחר מעט שיטוטים בו, רצוא ושוב, פיתחתי חיבה מיוחדת אל חטיבת שירי הכמו – הייקו. שירים קצרצרים בני שורות ספורות, שלוכדים תמונה או רגע,

שראוי ללכוד. כך למשל בשיר "גחלילית על כובע הנזיר", המרשה לכובע "האיש החכם", הידען, הפסיכולוג, להישמט. להישאר ביד רק עם נייר ועט, וכך להבליח לפתע החוצה, כמעט תאונה, מתוך מוסדות השלטון של הפרוזה, והחשיבה הסדורה. דווקא כשנשמט הצורך להסביר, מתוך העפר התחוח,	גחלילית על כובע הנזיר
מגיח שיר. עולה שפה שירית עם חיים וקצב ולשון משלה, והיא יודעת לפעמים לספר, מה שלא מספרות גם אלף מילה.	הזכירה לי שהייתי איש של זיכרון וגם ממני ייוותר

כך גם בשיר המוקדש לעלית, שמצמצם ברגע, במחי דימוי בוחק אחד, את זיכרון העלומים האבודים. לעד. או בשיר "נישאים צעירים", הבא חשבון עם חושים שמשקרים. אם כך, שלא בדרך התוכן, כי אם בדרך הצורה, משהו בשירים הללו חולק עמנו את ההבנה, שמצטרפת גם היא לסדרת עצות הזהב של הספר הזה; האורך לא קובע. לפעמים קצר הוא זהב ולפעמים קצר הוא קולע. מכיוון שאני יודע שאתה עוד ממשיך וכותב שירים, בלילות שלפעמים לא נגמרים, אז קח ממה שחלקת עמנו גם בשבילך. לאו דווקא במובן של

עלווה נוזלת
(לעלית)

סוכר שחור של תות
זיכרון אהבה רחוק
תמיד עיניים שחורות
אבודות

האורך, כי יש מקום לכול מיני אורכים בחיים, אלא דווקא באפשרות המוצעת לפרוע החוצה מתוך מבני המחשבה הסדורים, הנוקשים לא פעם, לתוך שפה שלא מדברים אותה, שפה שחיה בשירים. זו שפה עם חיים משלה, וצורות משלה, שידועות לספר על החיים משהו שלא עובר בדיבר.

המנחמים

יש כאלה המבקשים שאהיה שמח
אחרים מעודדים (קשה להם)
אומרים שאני נראה טוב
יש מאמינים
שאמין להם – כל העסק לא נורא
ויש מי שמכחיש כדי שאכחיש
יש כאלה תרפיסטים
של דמיון מודרך לביטול המצוקה
ויש את אלה שאינם מוכנים לשמוע
(על כך שאני מהרהר לא מעט במותי)
יש הממלמלים "בעזרת השם"
יש כאלה גם כאלה
אני אומר להם כאלה
הם חיי
עכשיו

לבסוף, כי אני יכול להתפייט פה עד בלי די,
אבל כללי האורך חלים גם עלי, אני רוצה לעצור
רגע בשיר "המנחמים". מכל העצות שמציע לי
הספר הזה, זו העצה שהייתי רוצה לחבק בשתי
ידי. כשאומר המשורר: "יש כאלה גם כאלה/
אני אומר להם כאלה/ הם חיי/ עכשיו" הרי
שהוא מניח לפתחי מנחה. מנחה כבדה, כהה,
עטופה בלא מעט צער, אך מנחה גדולה.
מבחינתי, הדובר השירי בעצם אומר לי
כאן, אתם יכולים לאהוב, או לא לאהוב, את
הדרך בה אני מתמודד עם מחלתי, לאהוב או
לא לאהוב, את הדרך בה אני הולך אל מותי,
ואת הדרך בה אני מתמודד עם הליכתי אל
מותי, אבל זה מה שיש. זה אני.
ואם אתם באמת אוהבים אותי, תלמדו
לאהוב גם את דרכי. וזה מבחינתי רגע שירי
צרוף, האוחז גם אמת צרופה, שכדאי תמיד
לשוב ולזכור. אנחנו לא יכולים לשנות באמת

אף אחד, בקושי את עצמנו אנחנו יכולים לשנות במשהו, אנחנו לכול היותר יכולים להיות שם
בשבילו. ואנחנו כן יכולים, ללמוד ולתרגל, לקבל יותר ויותר 'אחרות'.
הדובר שבשיר אומר לנו – תנו לי להיות כפי שאני, ותלמדו לאהוב את זה כמו שזה.
מבחינתו זו האמירה המשמעותית של הספר הזה. בבואנו לפגוש את בני האדם, את אלו
הקרובים לנו, את אהובינו, החולים והבריאים גם כן.
אז תודה על המתת הזה אבא, ואני מקווה שיזמינו אותי להמשיך ולדבר בעוד תערוכות
והשקות שלך, כדי שאוכל להמשיך ולנסח את צרור עצות הזהב שאתה מניח לנו לדרך, ואת
תחושותיך החיות בצל המוות.

תודה לך אסא/ עמרם

תודה על שאתה אחד מאיתנו, מעורב ואכפתי למה שקורה בקיבוץ. בכתובת מאמרים בעלון
הקיבוץ בנושאים החשובים לך ולנו כחברי קיבוץ. תודה על הכנסת רוח תרבותית עם פרסום
ספרך "על החיים ועל המוות" בעתות אלו של חוסר יציבות ודאגות קיומיות.
תודה על הציורים והצילומים המעשירים ומשרים אופטימיות וחזון לימים טובים יותר.
תודה על שיתוף מצבך הגופני והנפשי, החשיפה ללא מורא בשקיפות מעוררת השתאות
והערכה על מעשיך אלו. תודה על אומץ לבך לשקף מציאות מורכבת וכואבת ביצירותיות
מדהימה, מתוך כאב וחולי, עם אופטימיות והסתכלות נכוחה על המציאות. תודה לך על מי
שאתה על מה שאתה עושה למעננו. גם אם זה נובע מהטיפול בעצמך. כולנו יוצאים נשכרים.
תודה לך.
תמשיך למצוא את הכוחות להמשיך עשיה בימים המאתגרים והמורכבים אתם אתה
מתמודד, שנה טובה, איש יקר.

בידידות - עמרם

דעה אישית / עמדם ש.

לאור תוצאות ההצבעה על בחירת מנהל קהילה בתאריך 11.9.24 – תמיר שחף לא נבחר. יש לבחור בדחיפות רבה צוות אד הוק המורכב מ-5 חברי קיבוץ אשר אין ולא היה להם חלק בסאגת איתור ובחירת מנהל הקהילה, שנמתח הרבה מעבר למקובל והביאנו עד הלום. הצוות שייבחר יעסוק אך ורק באיתור מנהל קהילה חיצוני בזמן שלא יעלה על חודש וחצי משבוע זה. את שמות חברי הקיבוץ לצוות אד הוק יציעו חברי הקיבוץ להנהלת הקהילה תוך שבוע מיום ראשון 15.9.24. תמיר ימשיך לעסוק רק בניהול השוטף, עד בחירת מנהל קהילה חיצוני חדש.

חדשות מרפאת השיניים

חברים יקרים,

אני שמחה להביא לידיעתכם שאחרי מסע ארוך ללא ויתורים, הרמוניה, מרפאת השיניים שלנו, קיבלה מעמד של מרפאת הסדר ברשת הארצית של כללית סמייל! ההכרה בהרמוניה כמרפאת הסדר, לילדים עד גיל 18, היא הוכחה למקצועיות, לנחישות וליכולות אותן הציגה המרפאה. בימים הקרובים, נתחיל בהטמעה ולמידה של המערכת. מאמינים שזה יתחיל לאחר החגים, נבקש ממכם להיאזר בסבלנות. במקרים דחופים של ילדים, ניתן לפנות לכללית סמייל בעכו/ או בזבולון.

תודה, ושיהיה לכולנו בהצלחה!

תודה לצוות המרפאה המסור שבזכותו אנחנו מביאים הישגים ♥

המייקתון הראשון מקרטון / חיה פרייטג

בשבוע האחרון של אוגוסט התקיים מייקתון ראשון של יצירה בקרטון בהנחיה והפקה של מרכז המצוינות מבית אגף חינוך מטה אשר. המייקתון התקיים בחדר האוכל של קיבוץ עין המפרץ בין השעות 00:00-16:00, והאתגר שעמד בפני המשתתפים היה לבנות תוצר מקרטון. התוצרים היו מגוונים ומקוריים, חלקם ברוח התקופה, כמו סיפנה לחילוץ החטופים, וחלקם מפרי דמיונם של המשתתפים ובהם רכב שטח, קופסת הפתעה, זחל, איש הולך בשביל ישראל, רובוט, איש מטפס על עץ, ספורטאי בתרגיל טבעות, דובי מתופף על תוף, פטיפון ועוד. המשתתפים חולקו לקבוצות עבודה סביב שולחנות מאובזרים בציד וחומרים, וקיבלו הנחייה מהצוות המארגן שכלל את מנהל מרכז המייקרים אמיר מרשנסקי, המתנדב דוד נחמני ועוד. מרכז המצוינות של אגף החינוך כבר חושב על ההאקטון הבא. קהילת מטה אשר מוזמנת להיות עמנו בקשר, דרך אגף החינוך, בנוגע לחוגי הרובוטיקה, VR, ומייקרים אחרים שיפתחו אחרי החגים בבית ספר נטעים שבבית העמק. פורסם בירחון "זה אשר".

הקומונה ה"חדשה" והמתפרה / אמציה

1.9.24 הושלמה מלאכת ההעברה מלא מלא של בית הבגד [הקומונות והמתפרות] לרשות בית החינוך "אופק" כיתות חטיבת הביניים (כיתות ז'-ח'). המכבסה צמצמה עצמה כדי להכיל בתוכה את שארית הקומונה הגדולה. חשבתי לנכון להביא תזכורת כיצד התחיל הפרויקט לפני למעלה מיוכל שנים, ולהיזכר בקטעים - על קצה המזלג - מעלוני הקבוץ. המלב"ד אמציה, בעזרתה של הארכיונאית הנפלאה שלנו, שוש כץ.

מעלונים מהשנים 1968-1969 :

"בקומונה מאוחסן רכוש רב, אמצעי האחזקה, החלונות והדלתות אינם עונים על הצרכים. כל זה ביחד מחייב לגשת להקמתה של הקומונה החדשה." "הצפיפות בקומונה גדולה, מאחר שהאוכלוסייה גדלה וכמות הבגדים רבתה."

מעלונים משנת 1971 :

"במתפרה - במרכז העיסוק והדאגה עומדת ההעברה לבית החדש. כל עובדת משובצת למקומה עם המכונה." "במתפרה - אחרי שבוע מאומץ של העברות, מירוק וסידור, תיאום והצבה, מצאו כל העובדות את מקומן באולם." "מחסן הלבשת הילדים עומד על סף ההעברה למשכנו החדש."

"מלביש ערומים" - שלט כזה אינו מוצב אמנם בכניסה לבית הדו-קומתי שנישא בתודעת ערך עצמי במקום מרכזי בחצר, אבל זו הפונקציה שמתבצעת בתוך כתליו, הלכה למעשה". **צשקה ארנון ז"ל** שוחחה עם עובדות המתפרה, שסיפרו כי "מזה 3-4 חודשים שהושלם תהליך ההעברה למבנה החדש. עצם העובדה שנכנסנו לבית, אשר הוקם במיוחד עבורנו נותן הרגשה של שביעות רצון."

בעלון מתאריך 10.3.1972 פורסמה רשימה של **רפאל ראובן** :

קומונה חדשה

היה פעם צריף, ליד מכבסה מפח. הוא עלה באש ולחברים לא היה מה ללבוש. זה היה בימים **שקלרה ד' וצביה ע'** היו קומונובות. אח"כ היתה קומונה במבנה כיפתי, ששימש קודם לכן כמזכירות וכמגורים לחברות נוער, ושהדרך אליו היתה ידוע ידוע היטב עד לפני שבוע, לכל חבר שעניין לו עם בגדים. המבנה שימש שנים רבות ועבדו בו קומונובות לרוב. הוא לא התאים בדיוק לקיבוץ גדול כשלנו. עכשיו יש קומונה חדשה במרכז הקיבוץ, עם הרבה אור ואוויר. "היום זה יום היסטורי לעין המפרץ" אומרות **טובה ושולה**, כשהן עוסקות בסימון הבגדים ובחלוקתם לתאים. "עבודה מאמצת של שבוע, ועברנו. מהרגע שהתחלנו לעבוד כאן, לא יכולנו לתפוס איך עבדנו שם". אם ניכנס היום לקומונה ניווכח שהמקום באמת מרווח, ואפשר להגיע לכל פינה בלי שנהיה מוטרדים מאבק או טיח, שהבגדים מסומנים במספרים עם ארבעה צבעים, ושלכל חבר יש מול תאו מתלה לבגדי הדיאולן, ושלקומונה החדשה יש בפתח - חתול חדש. ועוד פעם ניווכח שלטוב מתרגלים מהר.

ברכות נשלח לכל שוכנות הקומונה
לעובדות ולאחראיות, לעבודה נעימה ופוריה.
לחברי הקיבוץ כולו - "שהחיינו!"

בתאריך 5.5.1972 נערכה מסיבת קיבוץ לכבוד העברת המתפרה. אווה וונג ז"ל נשאה דברים :

דברים במסיבת ליל שבת של הקיבוץ, המוקדשת לבית הביגוד החדש

ערב טוב וחג שמח, כי חג היום לכל עובדות המחט, בכניסתנו לבית הגדול והיפה הזה. לפני 22 שנה, כמה אצלנו מתפרה, אחת בין המעטות בקיבוץ ארצי. עכשיו קשה לתאר קיבוץ בלי מתפרה, אבל היו זמנים... **אוז'יו**, מרכז המשק דאז, הבין את חשיבות המפעל ונתן יד להקמת המתפרה. **הינדה** נבחרה למרכזת וניהלה את המתפרה 18 שנים ברוכות, בעבודה קשה עם צוות מצומצם. בין הראשונות הייתה גם **יפה ראוך** ז"ל, ה-מקצועית אצלנו בכל השטחים, וחסרונה מורגש היטב עד היום.

היום הגענו לצוות של 17 חברים. **ות, אבא פרבר** ואנחנו עוד בתהליך של קליטה. נדמה לי שהקיבוץ הבין חשיבות הדבר, ליצור מקומות עבודה לחברות, שתוכלנה להמשיך שמה לפי יכולתם. תן בתנאים טובים. תיכף בהתחלה ראינו חשיבות של מתפרה, כשפרצה השריפה בקומונה וכל הרכוש נשרף. במשך זמן קצר ובתנאים קשים התגייסו כל החברות אשר ידעו קצת לתפור, גם אחרי עבודה, ותפרנו כל הנחוץ לחברים. יחד עם התפתחות הקיבוץ גם המתפרה גדלה. בערך לפני 10 שנים, עברנו לבית ילדים, נרכשו מכונות. חשבנו שזה שיא ההתפתחות. היינו עוד באופן יחסי די צעירות ורוב החברות יצאו כל הקיץ, בוקר, בוקר, לבציר. אבל עם העברת המתפרה ויתר מחלקות תפירה לבית החדש, נתן הקיבוץ דעתו לתנאים טובים לעובדות שירותים, ובזה נתונה תודתנו לכל המוסדות אשר נתנו יד לזה.

אחת הבעיות המעסיקות אותנו מאז קום המתפרה ועד היום זה איך להספיק לתפור את מאות הפריטים ובגדים לילדים וחברים בזמן, בפרט עכשיו - עם שינוי בחירה של חלק בגדים לחברים ועם ילודה הגדולה (כן ירבו). אנחנו תקווה שבקליטת עובדות חדשות נתקדם. אבל זאת לדעת, שמקצוע זה לומדים הרבה זמן. דבר אחד ברור, שכולנו מעוניינות מהר וטוב ומודרני ביותר, לתפור עבורכם. האם נצליח? התשובה לא לנו.

והינדה רץ סיפרה בעלון: "אנו חוגגים עם כל הקיבוץ את חנוכת הבית, שיצר תנאי עבודה נוחים ל-60 חברות ושירות טוב ונוח לחברים. בדרך כלל לא מקובל אצלנו לחלק שבחים על מעשים טובים, אך הפעם יהיה זה לא נכון שלא לצייץ את התמסרותם של כל אלה שנתנו ידם להקמת הבית וצידו - **מרק** (עצמון - רכז הבנייה), נגריה, החשמלאים, המסגריה, וכמובן את מוסדות המשק אשר נענו לכל בקשותינו."

"אבא לימד אותי שלא עוזבים קבוצה": סיפורו המרגש של מאמן הכדורעף נועם כץ

שעות ספורות אחרי שקבר את אביו מאיר, מגדולי שחקני הכדורעף הישראלי, המריא המאמן נועם כץ לאלופות אירופה עד גיל 20 – שם הוא ושחקניו כמעט חוללו סנסציה ענקית. עכשיו הוא מספר על המורשת המשפחתית ועל תלמידיו לשעבר שנרצחו ב-7 באוקטובר. מאת סתיו איפרגן, פורסם בעיתון "ידיעות אחרונות" ב-12.9.24.

נבחרת ישראל בכדורעף עד גיל 20 פתחה את אליפות אירופה האחרונה ביוון עם חמישה ניצחונות רצופים, אבל שני ההפסדים שבאו בעקבותיהם מנעו ממנה את העלייה לחצי הגמר ואפילו את המקום השלישי שמסדר כרטיס לאליפות העולם. ועדיין, מדובר באליפות מוצלחת מבחינתה. עבור נועם כץ (48), המאמן שלה ושל הפועל מטה אשר, הנסיעה הזו הייתה לא פשוטה בכלל: ממש לפני ההמראה הלך לעולמו אביו, מאיר כץ ז"ל, שהיה מגדולי שחקני הענף בארץ (119 הופעות בנבחרת). הראיון מתקיים כמה שעות אחרי שנחת עם שחקניו בארץ, כאשר השבעה כבר הסתיימה והתקיימה בלעדיו. כץ, המתגורר בקיבוץ עין המפרץ, בדיוק סיים לפרוק את המזוודה והתכוון לנסוע לאמו, שאותה לא פגש מאז ההלוויה. "אבא שלי היה שחקן גדול, שיחק עד גיל מאוד מאוחר ואחרי זה גם אימן את נבחרת ישראל. הלכתי בדרכו", הוא מספר. "לא רק אני, יש לי עוד שני אחים ואחות, וכל הבנים במשפחה היו שחקני כדורעף. גדלנו בצל שלו, במיוחד אני, שהלכתי בדרך שלו בתור מורה ומאמן. הוא חלה לפני חצי שנה בערך".

וידעתם שהמצב שלו לא טוב? "כן, אבל לא ידענו שהוא ממש בסכנת חיים עד השבוע האחרון. במקביל, אני עבדתי מאוד קשה עם הנבחרת, כל הקיץ התאמנו לאליפות אירופה הזו. בשבוע הזה לא ידענו מתי זה יקרה, התחלנו להעלות השערות מה יקרה, מתי יקרה, שאטוס ואולי אחזור באמצע. בסוף, ביום שישי בערב קראו לנו להיפרד ממנו, ממש קשה לי לדבר על זה. נפרדנו ממנו ב-23:00 בלילה, ב-2:00 הוא נפטר - וב-10:00 אימנתי כבר את החבר'ה בווינגייט".

לא שגרתי בכלל, יכולת להגיד "עזבו אותי". "לא יכולתי לעשות את זה, כי משם השחקנים נסעו לשדה התעופה. אני מאוד קשור ומחובר לחבר'ה האלה, ופתאום ברגע האמת אני מרגיש שאני משאיר אותם לבד. הייתי חייב לעשות להם את האימון. זה היה האימון הכי קשה בחיים שלי. אבא שלי לימד אותי שלא עוזבים קבוצה, זה חלק ממנהיגות, אי אפשר לעשות דבר כזה. היה לי ברור שלאימון אגיע". **מה מרגישים?** "לא הצלחתי לדבר, השחקנים ראו שהיה לי קשה. נפרדתי מהם, הם נסעו לטיסה ואני חזרתי הביתה. אמא שלי אמרה לי 'תוותר על ההלוויה, אבא היה רוצה שתהיה עם הנבחרת', אבל היה לי חשוב ללוות אותו בדרך האחרונה. ממש מבית הקברות נסעתי לשדה התעופה, עליתי על מטוס ותוך פחות מ-24 שעות מהרגע שבו הספדתי את אבא שלי, אני עומד על הקווים במשחק בינלאומי. אני מודה שזה הרגע הכי הזוי שהיה לי בקריירה".

מאיר,
נועם
ותומר כץ

אמפתיה, הבנה ורגישות

כך הרגיש רע שלא היה עם הנבחרת כבר מתחילת האליפות, אך השחקנים הבטיחו לו שינצחו במשחק הראשון את איטליה בשבילו - וכך היה. "זה מאוד ריגש אותי", הוא משחזר. "יש דברים שגדולים מאיתנו. אני שמח שבסוף הכל הצליח ביחד. אני מתנצל בפני האנשים שהגיעו לשבעה ולא ידעו שלא אהיה שם. זאת הייתה משימה לאומית. אנחנו אמנם לא חיילים שנלחמים במלחמה, אלא אלפי הבדלות, אבל בתחום שלנו אנחנו מייצגים את המדינה והיה לנו חשוב לעשות את זה כמו שצריך".

מה הייתה התגובה של השחקנים? "היה להם קשה לראות אותי באותו אימון. חששתי שאני קצת מצלק אותם לפני הנסיעה. יחסית לגילם הצעיר מאוד, הם גילו הרבה אמפתיה, הבנה ורגישות. מדובר בחברה מיוחדים, אימנתי הרבה שחקנים בארץ, ופה זה מעבר ליכולות הספורטיביות. השחקנים מאוד מגובשים כחבורה, שהולכת הרבה שנים ביחד, ואני הרגשתי שהם אלה שהכניסו אותי לחבורה שלהם. הם הביעו אמפתיה לסיטואציה שבה אני נמצא, מודעים לכך שאבא היה דמות מפתח בחיי".

היית גאה בהם שהצליחו לעבור את זה? "מאוד. הסיפור הזה אולי קצת עזר, בטוח לא הפריע

לנו".

כך אימן כבר את כל הגילים במדים הלאומיים, ואחרי 7 באוקטובר לקח את הנבחרת עד גיל 20 כי היה לו חשוב, לדבריו, לייצג את המדינה בכבוד. "לא חשבתי שאחזור לאמן נבחרת אחרי הבוגרת", הוא מודה. "תיכננתי לנוח ולהתרכז בקבוצה, אבל זו זכות לעבוד עם שחקנים צעירים, זה העתיד של הכדורעף. בנוסף, אף אחד לא קרא לי להילחם בעזה או לתרום במקומות אחרים. הרגשתי זכות לעמוד בתור מאמן של נבחרת ישראל עם חברה כאלה מוצלחים. זאת גאווה מאוד גדולה".

צמרמורות בהמנון? "לא רק, גם תוך כדי המשחקים. מדינת ישראל מנסה היום להראות את הכוח והיתרונות שלה בכל דרך אפשרית, ואני גאה שהראינו את זה שם. כשאתה בחו"ל, הכל נשכח והתחושה של הפטריוטיות הזאת כן עוטפת אותך כשמנגנים את 'התקווה'. זה נשמע קלישאה, אבל זאת האמת. גם לשחקנים אמרנו שבגילם חיילים נלחמים בעזה - ואנחנו נעשה את המקסימום פה, נעזור למדינה בהיבט הזה".

אירוע מצמרר למדינה

אתה מדבר על המלחמה, חלק מאנשי המועצה האזורית מטה אשר מפונים. "כן. יש מפונים מהמועצה לקיבוץ שלי ולכפר מסריק השכן. המצב מדאיג, מעין ניגוד שאני חי עם עצמי. כתושב הצפון, יש לי ביקורת מאוד עניינית על ההתנהלות של המדינה שלנו כלפי התושבים פה. אני רואה איך התלמידים לומדים פה, רואה את הפתרונות ללימודים ומגורים. אני לא חושב שהמדינה מספיק עוזרת ומעורבת בסיטואציה הזו שנקלענו אליה לפני כמעט שנה".

אתה גם מורה בבית ספר יסודי, וב-7 באוקטובר איבדת ארבעה תלמידים שלך לשעבר. "שלושה

היו בנובה ואחד נהרג בגולני בבסיס בדרום. זה עדיין שוק מאוד גדול פה בקיבוצים ובקהילה אצלנו. אלה ילדים שהייתי גם המאמן שלהם, הם היו נהדרים. זה היה אירוע מצמרר. לא רק לי, לכל המדינה".

איך אתה רואה את המעבר של שחקני כדורעף צעירים לקולגים? "מצד אחד, אני שמח ששחקנים מגשימים חלומות ונחשפים לתרבויות ומסגרות כדורעף אחרות. אם הם מרגישים שזה עוזר להם, אני לא יכול להיות נגד זה. מצד שני, זה משאיר אותנו, את הליגה שלנו, בלי שחקנים. אנחנו מטפחים שחקנים, כמו שנבחרת הזו, ובשנים האחרונות יצא שיותר מ-40 שחקנים עזבו מכל מיני סיבות: אירופה, קולג', פרישות. יש הרגשה שאנחנו משקיעים בהם ואחר כך הם בורחים לנו, אבל תמיד אלך עם השחקנים ומה שטוב להם - וזה קורה גם אצלי בבית. הבת שלי, שמשחקת כדורעף, התקבלה לאקדמיה בווינגייט. אם בעוד כמה שנים היא תגיד לי שהיא רוצה ללכת לקולג' כדי להתקדם, זה מה שהיא תעשה. נעשה מה שטוב בשבילה".

מברבריות ועבודת אלילים לתרבות, הומניזם וקידמה מכנית

מצורף נאום מעורר השראה, שלצערנו מקורותיו עלומים. שלח לעלון – מוכה.

גבירותיי ורבותיי,
כידוע לכם, במשך אלפיים שנה חיינו ביניכם, מציעים לכם את הידע, התגליות וההמצאות שלנו.

לפני שמונים שנה אירופה, בהובלת גרמניה, ביצעה טיהור אתני: השמידה כמעט את כל היהודים שחיו בה. צרפתים, בלגים, הולנדים, נורבגים, הונגרים, סלובקים, פולנים, ליטאים, אוקראינים – כולם עזרו לפשיסטים. הרגתם לפחות 6 מיליון יהודים, כולל תינוקות. כל אחד מהם היה יכול לתת לעולם ילדים נכדים ונינים אז אפשר להכפיל את מספר ההרוגים בארבעה או חמישה.

ועכשיו, כששוב בוזזים, מכים ונהרגים יהודים בכל מדינותיכם, ובתי המשפט שלכם משחררים את הרצחנים, אתם אומרים לנו שאין לנו זכות להגן על עצמנו? אין לנו זכות להזהיר את אויבינו שנגיב לטיהור אתני חדש במכה חזקה יותר? אולי תוכלו למנות אומה אחרת שהשמדתה כל כך מבוקשת על ידי הקהילה הבינלאומית החדשה שלכם בראשות איראן, ולמה? אלפיים שנה חיינו ביניכם, מציעים לכם את הידע, התגליות וההמצאות שלנו. נתנו לכם את האלפבית, התני"ך, מריה הבתולה, ישו, שנים עשר השליחים, שפינוזה, ד"זראלי, קולומבוס, ניוטון, נוסטרדמוס, היינה, מנדלסון, איינשטיין, זמר, אייזנשטיין, פרויד, לנדאו, גרשווין, אופנבך, רובינשטיין, סן-סנס, קפקא, לומברוסו, מונטיין, מאהלר, מרסל מרסו, וסבולוד מיירהולד, יהודי מנוחין, סטפן צווייג, ארתור מילר, מאיה פליסצקאיה, סטנלי קובריק, אירווינג ברלין, אדוארד טלר, אריה פויכטוונגר, פול ניומן, רוברט אופנהיימר, בני גודמן, יוג'ן יונסקו, אימרה קלמן, מרסל פרוסט, מארק שאגאל, ברברה סטרייסנד, קלוד ללוש, סטיבן שפילברג, אנוק איימה, לאונרד ברנשטיין, נורברט וינר, לארי פייג', מארק צוקרברג, סרגיי ברין, אנדרו לוי וובר ועוד אלפי מדענים ומחנכים. תארו לעצמכם כמה גאוניס דומים יכלו להיוולד ממיליוני יהודים שנהרגו על ידכם, ואז מילדיהם, נכדיהם וניניהם! אבל הגאוניס שטרם נולדו נעלמו לנצח במשרפות, בבתי כנסת שנשרפו ובקברי אחים.

אז אתם באמת חושבים שההחלטות, החרמות והסנקציות שלכם יכולים להחזיר אותנו לתאי הגזים? לא, גבירותיי ורבותיי!

אחרי שחיינו ביניכם במשך אלפיים שנה, היינו צריכים להסתגל אליכם וללמוד לא רק את השפות שלכם, אלא גם כמה היבטים של הפסיכולוגיה שלכם. אחרת איך היינו שורדים בפרס בלי בגידה פרסית? בספרד בלי אכזריות ספרדית? בגרמניה ללא כניעה גרמנית למשמעת? בצרפת בלי תאוות בצע צרפתית? בפולין ללא יהירות פולנית, וברוסיה ללא קללות, וההרגל הרוסי של בתי המשפט, שם צריך לרבוץ ולדבר על גדולתו הרוחנית? — (צחוק באולם)

ולכן אומר לכם בכנות: כן, אנחנו לא מלאכים. בינינו היו נוכלים וגנגסטרים בינלאומיים, לנסקי, מידוף ואפשטיין, גנבים, בוזזים, הרפתקנים ואפילו פדופילים. אבל בכל ההיסטוריה המשותפת שלנו, מעולם לא היה בוגדן חמלניצקי יהודי, אדולף היטלר או יוסף סטלין. מעולם לא היה יוסף מנגלה או אריק קוד יהודי, אדולף אייכמן או אידי אמין יהודי, אנדריי צ'יקאטילו ולי זיצ'נג, ג'פרי דאהמר יהודי או ז'אן בוקסה, פריץ הרמן וטד באנדי, ניקולאי דז'ומגלייב או אלברט פיש.

מעולם לא הכנו שרשראות מאוזניים אנושיות; מעולם לא קרקפנו, מעולם לא אכלנו בשר אדם, מעולם לא יצרנו סבון משומן אנושי, מעולם לא יצרנו אהילים מעור אדם, מעולם לא

יצרנו מזרנים משיער נשים, מעולם לא שרפנו אנשים במקדשים דתיים, ומעולם לא הרגנו ילדים בתאי גזים. במקום זאת, יצרנו דברים ששינו את העולם לטובה : השקיה בטפטוף, התפלת מי ים, מעבדי אינטל ופלטפורמות Centrino ו-Core Duo, מחשב ה-DNA הקטן ביותר בעולם ודיסק און קי הראשון בעולם, הנונאיר וגלולת המצלמה, תרופת הטרשת הנפוצה והשלד החיצוני. משקפי גוגל לעיוורים ומוניטור נושם לתינוק ; המכ"ם שיכול לראות דרך קירות, מציאות הולוגרפית, סינטיסייזר, בינה מלאכותית ועוד מאות דברים נפלאים. אנחנו מייצגים רק 0.2% מאוכלוסיית העולם, אבל הענקנו לעולם 32% מזוכים בפרס נובל.

כן, שכחתי להגיד לכם : מעולם לא צרכנו ולא צורכים דם תינוקות נוצרים כדי להכין מצה. כבר בשנת 1913, שלושה מומחים חרדים ליהדות הוכיחו זאת במשפט בייליס המפורסם בקיבו. בשנת 1962 הסירה מועצת הוותיקן השנייה את אשמתנו על צליבת ישו, ובשנת 2011 הכריז האפיפיור בנדיקטוס השישה עשר כי "נוצרי לא יכול להיות אנטישמי, יש לנו את אותם שורשים". בשנת 2019 אמר יורשו, האפיפיור פרנציסקוס הראשון, כי "לכל נוצרי יש יהודי בתוכו" ו"אי אפשר להיות נוצרי אמיתי מבלי להכיר בשורשיו היהודיים". בנוסף, ראש הכנסייה הקתולית העולמית אמר כי "הברית בין אלוהים ליהודים ממשיכה להתקיים", ו"האנטישמיות כוללת לא רק התקפות על יהודים, אלא גם ביקורת על ישראל". לבסוף, ביוני 2020, הכומר ג'ון הגי, מנהיג האוונגליסטים הנוצרים האמריקאים, פרסם את "הפניה לעולם כולו", שבה הצהיר בפשטות וברורות : "מדוע אנחנו, שמונה מיליון נוצרים אמריקאים פטריוטים, תומכים בישראל? כי אלוהים בצד של ישראל! אם נוצרי אומר שהוא לא אוהב יהודים, אז הנצרות המזויפת שלו מוטלת בספק רב". אלוהים אומר : "אני אברך את המברכים את ישראל ואקלל את מי שמקלל את ישראל".

ועכשיו אני רוצה לשאול את נציגי אירופה הנוכחים באולם הזה : מי אתם מאמינים שאתם? אתם נוצרים או לא? כשאתם מתפללים לישו המשיח, מריה הבתולה והשליחים הקדושים, אתם לא מתפללים ליהודים? וכשאתה אומר שאתה נושא בלבך את דמותו של ישו, אתה לא מודה בכך שאתה נושא יהודי בנשמתך? גם אם אתה אתאיסט נאמן, אבותיך היו נוצרים במשך אלפיים שנה ולכן היהדות בדמך - בין אם תרצה או לא! אז גבירתי ורבותיי, אם אתם מתעקשים על חרם בינלאומי על ישראל כי אתם עדיין שונאים יהודים ורוצים בהשמדה מוחלטת של יהודים על פני כדור הארץ, תהיו עקביים - תתחילו עם עצמכם, בצעו ספוקו (סוג של חרקירי), זה יהיה טיהור אתני כנה. ועכשיו, כמו שאומרים כאן באמריקה, יש לי חדשות בשבילכם : אחרי הנוצרים, תור המוסלמים להיפטר מהאנטישמיות. כן, זה לא יהיה קל, אבל בדיוק כמו שהקב"ה עזר לאנושות להיפטר ממגפת הדבר, האנתרקס, הכולרה והקורונה, הוא יעזור לכם להיפטר מהאנטישמיות.

אתם שואלים : למה? למה הקב"ה החזיר אותנו לארץ והכריח אותך לנטוש את הרצון להשמידנו? כי חייבת להיות לו מטרה, נכון? אתן לכם את דעתי האישית - כי לפי תורת אלוהינו, כל עם חייב להביא לאנושות את מה שהוא עושה הכי טוב. הצרפתים - טבחים ומבשמים, האנגלים והרוסים - סופרים ומשוררים, האיטלקים - אמנים ומוזיקאים הגרמנים - חיילים ופילוסופים. ואנחנו היהודים - גאונים בכל התחומים, שמקדמים את האנושות מברבריות ועבודת אלילים לתרבות, הומניזם וקידמה טכנית. זו השליחות שלנו, אותה אנחנו ממלאים כבר אלפיים שנה, למרות הכל!

אז בין אם יש לנו נשק גנטי, פיתול, גרעיני, טקטוני, קוסמי או אחר של הגנה, זה לא עניינכם. בין אם אתם מאפשרים לנו להחזיק בנשק הגנה או לא, זה הכל אותו הדבר עבורנו. אחד ממייסדי מדינתנו, זאב ז'בוטינסקי, אמר פעם : "בין אם תרצה או לא, זה לא באמת מעניין אותנו, באנו לפניך ונצא אחרריך".

הרשת רעשה וגעשה בעקבות שתי הפעולות הפנומנליות בלבנון, והטוקבקים הפגינו יצירתיות בתגובות שונות. ליקטנו כמה מהן:

- מול פעילות המוסד, ג'יימס בונד נראה כמו חובבן.
- כל הכבוד לצה"ל, את הבקלאווה מגישים קרה.
- שיא גינס חדש!
- לביפרים יש זכות להגנה עצמית.
- יוכרז יום חג - עיד אל-ביפר
- ישראל בהחלט יודעת להעביר מסרים!
- אחרי התפוצצות הביפרים - ישראל צריכה לגנות את הפעולה הזו, ולהציע ביפר חלופי לכל מי ששרד את התקיפה.
- אחרי התפוצצות הווקי טוקי - ישראל צריכה לגנות את הפעולה, ולספק לחיזבאללה אמצעי תקשורת חלופיים - למשל פקסימיליות, כולל ביקורי בית על מנת להתקין את המוצר.
- עכשיו קל לזהות טרוריסטים - כל מי שצולע, או שיש לו רטיה על העין, או שמסורס...
- בחיזבאללה לא ישתמשו יותר בביפרים, אין להם ביצים בשביל זה.
- הבתולות בגן העדן אינן נחוצות יותר...
- לכל הביפרים שהתפוצצו הובטח שבגן העדן הם יקבלו 72 אייפונים חדשים.
- השגריר האיראני התפלל בסתר לעבור ניתוח לשינוי מין, דבר האסור באיראן. אללה שמע את תפילותיו ואמר לו - קנה ביפר, וכל משאלותיך יתגשמו.

ובנימה רצינית יותר –ה-BBC דיווחו על האירוע בנימת צער בולטת. בין התגובות לדיווח, שרובן היללו את ישראל והתלוצצו על חשבון חיזבאללה, פורסמה גם התגובה הבאה:

"התגובות שלכם משקמות את האמון שלי במין האנושי. אני שמח שאנשים מבינים מי הם ה-BBC באמת, ושולח את אהבתי מתל אביב."

ובתגובה נכתב – "ה-BBC הפך לגוף שנוא בבריטניה. קשה להאמין שהוא ירד לרמה נמוכה מרמתו הנוכחית, אך בכל זאת הוא ממשיך לרדת ולרדת..."

לי.מ.א דרוש/ה רכז/ת בקרת נתוני תפעול

דרישות התפקיד:

- תואר ראשון/הנדסאי – עדיפות לתעשייה וניהול
- ניסיון קודם בעבודה עם דו"חות ונתונים ממערכות ERP
- ניסיון עם תהליכי רכש ולוגיסטיקה
- שליטה מלאה באקסל
- משרה מלאה

תיאור התפקיד:

- ניתוח, בקרה ותיקוף של נתונים תפעוליים
- עבודה בשיתוף עם צוות טכנולוגי וניהולי
- סיוע אדמיניסטרטיבי לסמנכ"לית תפעול
- עריכת מסמכים, מצגות.

ניתן לשלוח קו"ח למייל – liatk@ima.co.il, ליאת כץ – 052-3042312